

Siri Kolu
me
ROsvolat
ja nolo
fani

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Kiitokset

Kiitos rosvolapsille M & M Veteensyöksyn sääntöjen luomisesta ja testaamisesta (eläköön pitkät neloset!). Marille & Pirjolle kiitoksia marjapiirakkaohjeesta ja maistatuksesta.

Kiitän rahoituksesta Valtion kirjallisuustoimikuntaa (Taiteen edistämiskeskus), joka on tukenut tämän kirjan kirjoittamista.

Teksti © Siri Kolu ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

Vinjetit © Tuuli Juusela ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-45369-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

SISÄLLYS:

- Luku 1**, jossa sataa ropisee 9
- Luku 2**, jossa välähtää vanha vihollinen 13
- Luku 3**, jossa tapahtuu nolo kohtaaminen 17
- Luku 4**, jossa rosvolaji yllättää 23
- Luku 5**, jossa tapahtuu Suuri uimatesti 28
- Luku 6**, jossa on varustepula 35
- Luku 7**, jossa vaivaa vesikauhu 42
- Luku 8**, jossa paljastuu pakkomielle 51
- Luku 9**, jossa varjo vaanii 56
- Luku 10**, jossa joudutaan ojasta vangikkoon 61
- Luku 11**, jossa nähdään hyppäävä vedonlyönti 68
- Luku 12**, jossa vaaditaan ratkaisua 75
- Luku 13**, jossa karjutaan metrilakuille. 82
- Luku 14**, jossa ollaan mielin kielin 89
- Luku 15**, jossa puhaltaa lehtipuhallin 96
- Luku 16**, jossa karistetaan kyttiä 107
- Luku 17**, jossa on ensimmäisten metrien juhla 116
- Luku 18**, jossa kohdataan katveessa oleva päällikkö 125
- Luku 19**, jossa tapahtuu vaarallinen vaihtokauppa 135
- Luku 20**, jossa isät tuottavat pulman 142
- Luku 21**, jossa sukelletaan 148
- Luku 22**, jossa pelataan tuomaripeliä 157

Luku 23, jossa läiskitään
vedessä 165

Luku 24, jossa neuvotellaan
lehdistön kanssa 171

Luku 25, jossa voitetaan ja
hävitään 180

Luku 26, jossa tuomarilinja
kuumentaa 186

Luku 27, jossa räjähtää
röhkäisypommi 192

Luku 28, jossa järjestetään
hyytävä huippukokous 201

Luku 29, jossa
syöksytään 210

Loppuluku, jossa kesä on
sininen 217

TÄSSÄ KIRJASSA ROSVOTEHTÄVISSÄ OVAT:

VAINISTOT

Vilja-Tuuli, alakoululainen superrosvo, joka on arkisin tavallinen koululainen ja huono viulisti. Vilja on oman rosvoperheensä Kvist-Vainistojen päällikkö. Vilja on Kunnia-Pärnänen ja edustaa Pärnäsiä Nuorten Neuvostossa. Hän toimii myös Helen alaisena Pikipiraateissa.

Isa-Vanamo, Viljaa kaksi vuotta vanhempi isosisko, rosvonimeltään Vaativa Vee. Vanamon kaksoisnimi on suunnaton salaisuus, jota kukaan ei tiedä.

Isä Jouni, rosvoisä, vanhojen rahojen keräilijä, arkisin veronmaksaja.

Äiti Virjianna, rosvoäiti, arkisin veronmaksaja.

ROSVOLAT

Hurja-Kaarlo, Rosvoloiden isä ja rosvopäällikkö, entinen rosvovaltiasseli eli kaikkien rosvojen päällikkö.

Hilda, Rosvoloiden äiti ja rosvoauton kuski.

Kulta-Pete, Hurja-Kaarlon paras kaveri.

Hele, Suomen hyytävin alaikäinen rosvo, Pikipiraattien päällikkö.

Kalle, rosvopäällikön poika ja alakoululainen.

Tiuku, ihan pieni minirosvo.

Kaija Rosvola, hömppäkirjailijatar, Viljan rosvokummitäti ja yläkerran naapuri.

SAARISTOMEREN KAUHU-KIITO

Markus, salamiljonääri ja Viljan ystävä, rosvoisovehi.

Aa-Koo (Anna-Kaisa), Helen ystävä.

Luukas, radiojuontaja ja osa-aikarosvo.

Johannes, osa-aikarosvo ja laulaja salanimellä Jonny-boy.

Matteus, osa-aikarosvo.

HURMALAT

Juntta, Hurmaloiden arvaamaton päällikkö.

Jake, pikkuveli, joka lipsauttaa aina salaisuudet.

Martta, toinen myrkkykaksosista, parempi solvaamaan.

Bertta, toinen myrkkykaksosista, parempi tappelemaan.

Artsi Luuvalo, Juntan luottomies.

Pikku-Anssi, Hurmaloiden rivimies.

LENTÄVÄT STILETIT

Vanha-Hanna, Lentävien Stilettien päällikkö.

Julia Järnström, Lentävien Stilettien varakapteenin paikalta erotettu kapinallinen, Viljan vihollinen.

Kuuska Jaskari, entinen Stiletti tai pikemminkin rosvojen verenperintöä haikaileva Vanha-Hannan sukulainen, kaverikaappari, jolla on Viljan kanssa paljon selvittämättömiä asioita.

PÄRNÄSET

Kimi Kiilto-Kuula Pärnänen, Pärnästen päällikkö.

Tuija Pärnänen, hänen rouvansa ja pienen koiran hellä äiti.

Vänä Pärnänen, Pärnästen vallantavoittelija, Viljan finaalipari HUIJA-kilpailussa, Viljan vihollinen.

luku 1

jossa sataa ropisee

Kesän ensimmäisenä rosvo yönä satoi. Teltan kattoon ropiseva sade kuulosti naurulta.

Hele myhäili tyytyväisenä. Sade ropisi niin rankasti, että ulkona väijyvät viholliset lannistuisivat hetkessä. Hele rakasti ääriolosuhteita: napsuvaa pakkasta, säkkipimeyttä, myrskytuulia ja ilmeisesti sadettakin. Niissä koeteltiin ihmistä.

Ihan kaikki Rosvolat eivät olleet samaa mieltä. Teltan rauhaankin kuului, miten Hurja-Kaarlo ravisteli märkää lettikampaustaan ja voiikki.

Kun sade jatkui myös seuraavana aamuna, rosvo päällikkö Hurja-Kaarlo muuttui epätoivoiseksi.

- En ala. Epistä tämmöinen. Mikä on tällainen lorilori?
- Sataa, Hele totesi lakonisesti. – Suomen kesä.

Kalle potkaisi minua. Hänellä näytti olevan vaikeuksia pysyä vakavana. Hilda syötti Tiukulle aamiaista ja näytti siltä, että häntäkin hymyilytti.

Olimme koolla rosvoauton sivuteltan suojassa ja koetimme nauttia aamiaista. Sade napsui teltan kattoon. Lämmin aamiainen oli jäänyt haaveeksi, kun kostea sää ja tihkusade sammuttivat nuotion kerta toisensa jälkeen. Se oli innoittanut rosvopäällikön täyteen vauhtiin.

– En vaan hyväksy! Hurja-Kaarlo voihkaisi. – Ei ole tällainen sade mikään rosvojen sää. Auto liiraa, ei saada kohdeautoja kiinni.

– Se oli niin pänestä kiinni eilen, pomo, Kulta-Pete lohduutti. – Melkein oltiin sen Teslan niskakarval, kun se kääntyikin siihe pihaan.

– Ei voi kunnolla tähystää, kun ne viikset vilkuttaa, Hurja-Kaarlo jatkoi.

– Mitkä ihmeen viikset? Kalle kikatti.

– Tuulilasinpyyhkimet, Hele sanoi.

Hän näytti tyynenä odottavan, että Hurja-Kaarlon valitusvyöry ehtyisi. Mutta se ei näyttänyt ehtyvän, vaan rosvopäällikkö kiihdytti itseään valituksilla entistä suurempaan volinaan.

– Surkeaa väkeä on liikkeellä, kun sataa. Suojautuvat sateenvarjon alle, ei näe, onko kainalossa leipomon pussi vai villakoira. Mites siinä sitten ryöstetään. Pomppa ei

kuivu, vaan kosteana roikkuu päällä. Menee rosvotyyli. Yöllä ei pysty nukkumaan, kun sade rummuttaa auton kattoon. Näkkileipäkin on ihan luttana, ei pysy lihapiirakka sen päällä, siltä taittuu niska!

Hurja-Kaarlo näytti minulle näkkäriään ja voihkaisi murheellisesti.

– Sano sinä jotain, Vilja, elämäni valo. – Kaikki on märkää, ruoho ja sielu.

Koetin salamannopeasti keksiä jotain mukavaa sanottavaa. Sää tiedote kertoi, että sataa lotisisi koko viikon.

– No sataa se onneksi muidenkin rosvojen leirissä, sanoin.

Hurja-Kaarlo ilahtui ja leiskautti onnenhymyn. Tuntui siltä, että märkään teltaan syttyi lamppu.

– Ei kestä sadetta Pärnäset lainkaan, hän sanoi. – Napsoo pisarat Kimi Kiilto-Kuulan kaljuun! Ne painaa P-liivitiikkaa, kun ovat päässeet kastumaan. Siellä on hommat seis ja joka rosvo nyyhkyttää.

– Alkaa sisähommat kiinnostaa, kun tippuu pari pisaraa, Kulta-Pete hohotti. – Siellä verokorttia rapistellaa suure maailman tyyliin!

– Pärnäskä pärskähtää lähiojaan, kun sitä pikkukoiraansa pissittää, Hurja-Kaarlo sanoi. – Siellä roskana kelluu, P-liivien on pakko se verkolla kalastaa, että saavat rouvansa takaisin!

Hurja-Kaarlo ja Kulta-Pete esittivät vuorotellen uimassa räpiköivää koira ja Pärnästen päällikön rouvaa.

Jos maantierosvoilla oli surkeaa, kun satoi, parhaiten lohdutti se, että muilla rosvoilla meni vielä huonommin. Kun veronmaksajat kohtasivat sateen, he ottivat mukaan sade-takkinsa tai sateenvarjonsa. Kun maantierosvoille satoi, sään joutui todella kokemaan: nurmikko oli märkä, sille pystytetty telttä oli nopeasti märkä. Sadevarusteita ei ollut, jos sellaisia ei saanut ryöstettyä.

luku 2

jossa välähtää vanha vihollinen

Oletko kuullut mitään Kuuska Jaskarista? Hele kysyi.

Hän makasi teltassa ja odottaessaan vastausta laski lakunauhaa suoraan suuhunsa. Vaikutti siltä, että hän oli pohjaton kuilu: minusta hän oli upottanut suuhunsa lakua ainakin metrin, mutta en ollut nähnyt hänen pureskelevan lainkaan. Sade lorisi teltan kankaaseen, mutta jos oli rosvomäärin karkkia, se teki sadesäästäkin juhlan.

– Ai siitä päänsekoittajasta, minä sanoin. – Siitä joka... no, siitä josta...

– Siitä, jolle sinä dumppasit ne miljoonasi, Hele sanoi posket täynnä. Tai ainakin näin minä kuvittelen hänen sanoneen.

– En, onneksi en, sanoin. – Olen hyvin helpottunut, että hän ja hänen ananastukkansa pysyvät minusta kaukana.

– Hyvä juttu, Hele sanoi. – Vai hetkinen, sittenkin äärimmäisen huono.

Hän hypähti makuulta kyykkyyn kadehdittavan keveästi.

– Jos hän on todella jättänyt sinut rauhaan, se on erinomaista. Sitä me toivomme. Hän on löytänyt ystäviä ja uskollisen hovin jostain muualta. Mutta jos ei olekaan, jos hänellä on jokin suunnitelma pääsi menoksi, emmekä ole aistineet minkään olevan pielessä, se on tosi, tosi huono juttu. Minun olisi pitänyt puhua tästä aiemmin, Hele sanoi ja manasi ärtyneenä.

– No ryhdytkö sinä nyt minun henkivartijakseni, minä nauroin, mutta nauruni kuivui kokoon, kun Hele katseli minua vakavana.

– Kauhu-Kiito lähetti koodatun varoituksen, Hele sanoi. – Kuuska Jaskari ei pitänyt siitä, että miljoonat päätyivät hänelle ja hänestä tuli veronmaksaja. Hän ei ollut iloinen siitä, että nolasimme hänet kaiken rosvoväen todistaessa. Luukas oli kuullut, miten hän oli vannonut kostoja koko rosvoväelle ja erityisesti sinulle. Matteus kuuli, että Jaskari oli koettanut solmia liittoa, jossa Lentävät stiletit olisivat taas liittoutuneet hänen kanssaan ja kääntyneet muuta rosvoväkeä vastaan.

Kuuska-parka ei tiennyt, että liian moni oli jo yrittänyt samaa tempua.

– Luulin että kaikki oli ohi, sanoin vaikeasti.

Ennen rosvoikesän alkamista olin elänyt monta normaalia kuukautta ja tylsistynyt koulussa ajatellen, ettei rosvoelämäni koskaan kunnolla alkaisi. Helen puheet nostattivat melkoisen syyllisyysmyräkän sisälläni. Olin unohtanut viimeiset seikkailumme ja sen, miten se oli muuttanut useamman meistä elämän. Minä olin vapautunut rahoista ja karkkitehtaan osakkeista ja saanut takaisin tavallisen elämäni. Olin samalla kuitenkin päättäväisesti unohtanut, että erään toisen elämä oli muuttunut jatkuviksi johtokunnan kokouksiksi. En yhtään ihmetellyt, että Kuuska vannoi minulle kosto.

– Pitääkö tässä olla huolissaan? kysyin lopulta.

– Pitäisi, Hele sanoi kuivasti. – Kuuska Jaskari on erinomainen puhumaan ihmisiä ympäri ja saa heidät tekemään asioita, joita he eivät ikinä normaalisti tekisi. Hän on äärimmäisen vaarallinen. Hylättynä ja nolattuna Kuuska saattaa keksiä melkomoisia kostosuunnitelmia. Sovitaan kuitenkin, että minä olen huolissani, et sinä. Minä hoidan tämän.

Olin melkein jo päättämässä tämän puheenaiheen, mutta vasta nyt sain kiinni siitä, mikä minun mielessäni oli kaihtanut tähän asti.

– Sait varoituksen Kauhu-Kiidolta, niinkö? Miksi ihmeessä Markus ei ole sanonut minulle mitään?

Hele näytti vaikealta.

Sellaista tapahtui hyvin harvoin ja otin siitä kaiken ilon irti.

– Itse asiassa minua vannotettiin olemaan kertomatta sinulle, ettet turhaan huolestuisi, hän sanoi. – Minulla on

vaan sellainen kokemus, että heti kun sinulta jättää jotain kertomatta, aistit sen rosvotutkallasi, lähdet ottamaan asioista selvää ja päädyt keskelle pahinta vaaratilannetta. Koetin omalla tavallani vain suojella sinua.

– Olet sataprosenttisen oikeassa, minä sanoin. Saatoit suojella minua joutumasta vihollisteni kynsiin, kiitos siitä.

Hele virnisti.

Voi kunpa olisin ollut tässä oikeassa, mutta olin harvinaisen ikävästi väärässä.

Olin ison vaaran äärellä, josta mikään minua ei pelastaisi, mutta sitä ennen minua odotti rosvokesä.

luku 3

jossa tapahtuu nolo kohtaaminen

Ensimmäisen sadeviikon aikana saimme kerättyä sadetakit oikeastaan kaikille muille paitsi Hurja-Kaarlolle, jonka ulkoiset mitat tuottivat ongelmia. Hän koetti laittaa päälleen Hildan sadetakin, mutta sai siitä puettua vain yhden hihan. Muovisia kertakäyttösadetakkeja emme edes kuvitelleet pukevamme rosvopäällikölle. Yhtä hän käytti päähineenä ja juoksi leirissä päässään muovinen huntu, ennen kuin se takertui koivunoksaan ja repesi.

Täydellinen sadeasu rosvopäällikölle löydettiin päivien tuskaisen etsinnän jälkeen erään pyörämatkaajan varusteista. Hänellä oli pyöräilyyn tarkoitettu musta ja laaja sadeviitta, jossa oli kätevät holkkihihat. Viitan löytämisen jälkeen Hurja-Kaarlon

volina sateesta loppui. Tämä oli asian valoisa puoli. Varjopuoli oli tämä: saatuaan viitan päälleen Hurja-Kaarlo ei luopunut siitä edes puolipilvisellä säällä. Sadeviitta oli rosvoillapaidan eli Hurja-Kaarlon pompan seuraava versio, välttämätön rosvo-asun osa, josta Hurja-Kaarlo ei ikinä luopuisi.

Olimme juuri rynnänneet ulos italialaisen jäätelökaupan ovesta saalis säkeissämme, kun kova kiljunta sai meidät säikähtämään.

Kulta-Pete lähti jahtaamaan pudottamiaan jäätelöpakkauksia. Kiljunta jatkui yhä. Ääni kuulosti poliisiauton sireeniltä, mutta se tuli lierihattuisen rouvan suusta.

– Oi mikä upea lihasmölykkä sieltä rullailee. Voi mikä karisma! Mikä leijonauroksen suitsimaton voima. Mikä viittasankarin viettelykyky. Ihan hiki kahahtaa kainaloihin pelkästä ajatuksesta. Oooh. Jos katsoisit minuun päin, pyörtyä pätkähtäisin tähän paikkaan.

– Kenelle se puhuu? vieressäni hölkkäävä Kalle kysyi.

– Ehkä tuo on aikuispuhetta, epäilin.

Hele oli pysähtynyt tarkkailemaan tilannetta. Näin hänen kehonkielestään, että hän valmistautui lähitaisteluun. Kiljahteleva nainen ei vaikuttanut uhkaavalta. Hän nojaili kirkkaanvihreään rättisitikkaan, jossa luki tarraiteippauksena: *MielinKielin Oy, vie sanat suustasi.*

Olimme ryöstäneet ihan liikaa. Tai pyöreämmin sanottuna saaneet saalista. Saalissäkkejä oli jokaisella meistä, kaksi tai

useampia. Saderintama oli saanut peräänsä kunnan ukon-
ilman ja italialaiselta jäätelökaupalta oli katkennut sähköt.
Sieltä sai hakea vähän sulaneita jäätelöitä ihan ilmaiseksi.

– Saako ottaa ihan yhden näpsyn? nainen kailotti.
– Tilannekuvan. Kiva kesätunnelmajuttukuva tulee siitä!

Nainen otti laukusta järjestelmäkameran ja juoksi
autoamme kohti. Näytti siltä, että hän halusi estää
pakomme.

– Kelle hän PUHUU? Hilda kysyi.

– Kenen idea oli jättää auto taaimmaiseen parkki-
ruutuun? Hurja-Kaarlo valitti.

– Se on siellä huomaamattomin, Hele tokaisi.

– Voi käänny, käänny, kesätyylihunks! kiljuva nainen
aneli. – Saat hormonit kihelmöimään ja huulet kihisemään
suudelmaa. Oo, katso minua sillä tavalla tuhmasti alta kul-
main! Mikä toi on tuo ihana viitta, se hulmuu juostessa
niin hurjan komeasti.

– Täh, Hurja-Kaarlo sanoi ja pysähtyi.

Vihdoinkin ymmärsimme kaikki, että kiljuva nainen
puhui Hurja-Kaarlolle.

– Tämä on rosvopäälliköille täydellisen sopiva asu, Hurja-
Kaarlo sanoi. – Tämä on liehuke kosteaan säähän.

– Se puhuu! nainen vinkaisi ja penkoi esiin muistilehtiön.

– Ilmastoitu. Kevyt. Kainaloissa verkkokankaat, ei tule
hiki jalolle otsalle, katso vaikka, Hurja-Kaarlo sanoi. Hän
lykkäsi saalispussinsa Kulta-Petelle, joka juuri oli saanut

kerättyä säkistä karanneet jäätelöpurkit. Pete-parka huojui taakkansa alla ja näytti yhtä ällistyneeltä kuin me kaikki muutkin.

– Ja se kahisee, Hurja-Kaarlo sanoi ja käveli malliksi muutaman reippaan askeleen sivusuuntaan.

Hän jopa keikisteli käsillään, kun kääntyi näyttävästi leuhauttaakseen sadeviittaansa kameralle.

– Upeaa, mieletön liike kankaassa, nainen sanoi ja räpsi kuvia. – Katso synkästi! Juuri tänne!

Muun rosvojoukon kesken vallitsi ällistynyt hiljaisuus. Meillä oli kesken pakomatkan rosvomuodin catwalk.

Hilda oli ehtinyt autolle asti, avasi ovet ja ohjasi muut heittä-mään saaliit kyytiin. Kulta-Pete alkoi purkaa sylistään säkkejä autoon. Me muut nostimme saalissäkit sisään ja nousimme itse kyytiin ja valmistauduimme kireään pako-matkaan. Yksi meistä vain ei ollut vielä yhtään pakotuulella.

– Ja musta, se hoikentaa, Hurja-Kaarlo luennoi naiselle.

– Lähdetäänkös, Hilda sanoi miehelleen ja käynnisti moottorin. Ehkä hän toivoi, että moottorin kehräys havahduttaisi rosvopäällikön takaisin todellisuuteen, jossa ryös-töpaikalta piti myös muistaa paeta.

– Musta on auktoriteettien väri, Hurja-Kaarlo jatkoi.

– Suurien johtajien. Se tiivistää karisman säteiksi, vai mitä.

Hän katsoi naista alta kulmain ja sai aikaan taas kiljun-taa. Nainen hetkutti itseään kuin jossain eksoottisessa tans-sissa. Hänen poskensa ja kaulansa olivat helakanpunaiset.

– Pomo, pitäisiköhän meidän kuitenkin paeta, Hele huikkasi. – Täällä näyttää rauhalliselta, mutta niin on aina, ennen kuin poliisiletka kaartaa jostain nurkan takaa.

Hurja-Kaarlo nyökkäsi, mutta hajamielisesti. Hän näytti olevan naisen huomion lumoama. Onneksi tilanteeseen tuli uusi keskeytys:

– Äiti, siellä ei ollut kuin nugaata, kun joku oli vienyt kaiken minttusuklaan, kaupan ovelta sanottiin. – Etsittiin takapakastimesta asti.

– Tämä on ollut ikimuistoinen kohtaaminen, nainen henkäisi.

Kaupan ovella seisoi ehkä Vanamon ikäinen tyttö kesävaatteissaan. Emme olleet nähneet häntä kaupassa, ilmeisesti hän oli ollut myymälän takahuoneessa ryöstön aikana.

– Mitä täällä tapahtuu? tyttö kiljaisi.

Uuden äänen kiljaisu herätti Hurja-Kaarlon lopullisesti. Hän ravisteli päätään ja lähti hölkkäämään autolle.

– Nimi, oi sano nimi, tuntematon ihanuus, nainen sirkkutti.

Hurja-Kaarlo kiipesi kyytiin ja paiskasi oven kiinni. Hilda kaasutti parkkipaikalta mielenosoituksellisen kovaa. Autossa vallitsi sekuntien ajan tyytyväisyys siitä, että rosvo-päällikkö tyytyi jäämään mysteerihahmoksi. Niin maantierosvojen piti tehdä oman turvallisuutensa tähden.

Jostain syystä kiusaus kävi Hurja-Kaarlolle liian kovaksi. Hän työnsi päänsä etuikkunasta niin että letit pieksivät ilmaa.

– Nimi on Hurja-Kaarlo Rosvola, kolmannen rosvouspiirin haltija ja karismaattisin maantierosvokuningas.

Hele voihkasi. Rosvouspiireistä ei puhuttu. Ne olivat oman väen syvin salaisuus, joista puhuttiin vain rosvo-neuvostoissa. Ei kukaan veronmaksajista saanut tietää, millä rosvouspiirillä he asuivat tai mistä he havittelivat kesämökkiä. Se haittaisi bisnestä!

– Millariikka Mielikäinen, vapaa toimittaja, nainen kiljui takaisin. – Minä teen sinusta kuuluisan!

Autossa vallitsi tyrmistynyt hiljaisuus.

– Niin noloa, niin maailmanluokan noloa, Kalle sanoi hiljaa.

– Jos tuo nainen tekee sen, mitä uhkasi, me olemme hirtittävissä vaarassa, Hele sanoi totisena.